

Xavier Flores

José Luis Guerín va rebre, el passat mes de setembre, el Premi Nacional de Cultura 1999, apartat de cinema, de la Generalitat de Catalunya el mateix dia que, en l'apartat de pintura, el rebia Miquel Barceló.

Als trenta-nou anys, i després de tres llargmetratges des de l'any 83, Guerín s'ha situat en el cim del que abans se'n deia "cine d'autor". Si haguéssim de destacar qualche aspecte general del seu cine, ja que l'espai no dona per majors profunditats, diríem que Guerín està elaborant una de les filmografies més rigoroses i coherents del cine europeu actual. A parer meu són poques les filmografies que un es veu obligat a seguir, però, com ho varen ser Pialat i Eustache els anys 70, Guerín i Kiarostami representen, amb altres autors, la part més insòlita i interessant d'aquests darrers anys.

Deutor de Bresson —*Mouchette*— i Erice —*El espíritu de la colmena*— a la seva primera pel·lícula va aconseguir

trobar, el timbre personal que converteix *Los motivos de Berta* en la sorpresa més agradable d'un debutant en els anys 80.

Un submís i apassionat homenatge al cine en general, i a *El hombre tranquilo* en particular, rodada a la Irlanda de John Ford, *Innisfree* va servir per aclarir que la cinefilia no està enfrontada amb l'experimentació i la recerca de troballes i solucions cinematogràfiques que confirmen la idea que el cine no ha arribat encara al carreró sense sortida que alguns anticipaven.

El cine de Guerín té la particularitat no desitjada de deixar en evidència a la majoria de professionals del mitjà que amaguen la falta de talent i coneixements en les mancances econòmiques. *Tren de sombras*, la seva darrera pel·lícula, concebuda com a homenatge-aniversari als cent anys del naixement del cine és una invitació a l'optimisme pels qui creuen que encara hi ha espai per a aquest tipus de curses dins del panorama cinematogràfic actual. És un contra-

sentit que una de les pel·lícules que més exigeix una segona visió sigui impossible divisar-la a les cartelleres d'aquest país. Guerín, però, aconsegueix la seva petita venjança en haver realitzat una pel·lícula que no es pot valorar si es veu per televisió, ja que es converteix en una versió de si mateixa de difícil explicació.

Per a molts, el cine de Guerín encara segueix pagant els deutes amb la *nouvelle vague*. Esperem que per molts d'anys. ■

